

§ 49 bod 1 živn. řádu určuje, že přestupku tohoto předpisu se dopouští každý živnostník, který k vnějšímu označení svého závodu anebo bytu nebo vůbec při provozování svých obchodů užívá jména sobě nepřislušejícího, nejsa k tomu oprávněn již vykonaným zápisem své firmy do obchodního rejstříku. Paragraf 50 živn. řádu stanoví pak, že je-li některý čin v §§ 46—49 uvedený podroben pořádkovému trestu podle čl. 26 odst. 2 obch. zákona, tresty v § 131 lit. a), b) a c) živn. řádu vyjmenované nemají býti zvláště ukládány. V souvislosti s tímto předpisem nařizuje pak § 13 uvozovacího zákona k obch. zákonu živnostenským úřadům, že jsou povinny neprodleně oznámiti obchodnímu soudu přestoupení předpisů, týkajících se užívání nepřislušné firmy (čl. 26 obch. zákona), jakmile o něm, vykonávající úřad, nabudou vědomosti. Podle čl. 26 odst. 2 obch. zákona má obchodní soud nastupovati pořádkovými tresty na ty, kdož užívají firmy, jim podle předpisů III. oddílu obch. zákona nepřislušející. Z ustanovení těchto plyne, že v případech, kdy živnostník, jehož firma je v obchodním rejstříku zapsána, užívá k vnějšímu označení své živnostenské provozovny jména, které jemu podle zápisu v obchodním rejstříku nepřisluší, dopouští se sice přestupku § 49 č. 1 živn. řádu, že však mu podle § 50 živn. řádu nesmí za to býti ukládán živnostenským úřadem zvláštní trest, nýbrž že úřad tento, jakmile o tom zví, má podle § 13 uvoz. zákona k obch. zákonu oznámiti to příslušnému obchodnímu soudu, který pak proti takovému živnostníku zakročí ve smyslu 2. odst. čl. 26 obch. zákona pořádkovými tresty v § 12 uvozovacího zákona k obch. zákonu uvedenými pro užívání firmy jemu nepřislušející.

V konkrétním případě vycházel žal. úřad, jak je zřejmo z nálezu první stolice jím potvrzeného, ze skutkového zjištění, že společnost, jejímž zástupcem je st-I, jest obchodní společností, jejíž firma je zapsána v obchodním rejstříku, a to pod jménem »Beck a spol.« Přes to však žal. úřad nevyhověl odvolání st-lovu a potvrdil uložení peněžitého trestu, vyměřeného první stolicí podle § 131 živn. řádu i za přestupek § 49 odst. 1 živn. řádu. Se zřetelem k právnímu stanovisku shora vyloženému, překročil tím meze své trestní pravomoci a příslušnosti. Stejně stanovisko zaujal již nss v nálezu Boh. A 7086/28.

Jeví se proto nař. rozhodnutí, pokud potvrdilo trestní nález stran přestupku § 49 bod 1 živn. řádu, nezákonným; poněvadž nař. rozhodnutí tvoří jeden nedělitelný celek a i trest byl za oba přestupky uložen společně, slušelo je v celku zrušiti podle § 7 zákona o ss.

Č. 12.636.

Živnostenské právo: Živnostenský list, který zní na provoz divadelního buffetu, neopravňuje k provozování hostinské živnosti.

(Nález z 13. listopadu 1936 č. 15.777/36.)

Věc: Elsa L. v Užhorodě (adv. Dr. Josef Gati z Užhorodu) proti rozh. zem. úřadu v Užhorodě ze 14. dubna 1934 o uzavírací hodině.

Výrok: Stížnost se zamítá pro bezdůvodnost.

Důvody: Výměrem městského notář. úřadu v Užhorodě ze 7. října 1933 bylo vysloveno, že st-lka může svoje obchodní místnosti v budově městského divadla v Užhorodě otvírati o 6. hodině ranní a zavíratí o 8. hodině večerní a o polední přestávce musí míti obchod uzavřený od 12. do 14. hodiny. V důvodech se uvádí, že živnostenský úřad I. stolice v Užhorodě vydal st-lce 25. května 1921 živn. list na provozování obchodu delikatesního a divadelního buffetu, který byl zapsán v rejstříku svobodných živností, a tudíž na provoz této živnosti nemůže se vztahovati vyhláška zem. úřadu ze 14. listopadu 1932 č. 87.370/III-5/32, týkající se uzavírací hodiny v živnostech hostinských a výčepních. Oprávnění na provozování divadelního buffetu nelze považovati nyní, ani za platnosti býv. živn. zák. č. XVII:1884 za živnost koncesovanou.

Nař. rozhodnutím žal. úřad potvrdil v odpor vzatý výměr z důvodů v něm uvedených, k nimž v podstatě dodal, že st-lčinu živnost je nutno považovati za obchodní živnost.

O stížnosti uvažil nss toto:

Vlád. nař. z 29. července 1933 č. 154 Sb., na jehož podkladě byla upravena uzavírací hodina v živnosti st-lčině, jedná jak podle svého nadpisu, tak i podle svého celého obsahu v ý l u č n ě o »otváracej a zatváracej hodine obchodných miestností v zemi Slovenskej a Podkarpatoruskej«. V důsledku toho bylo by lze ustanovení cit. nař. jedině v tom případě použití na tuto živnost, kdyby st-lčino živnostenské oprávnění bylo živností o b c h o d n í. To stížnost však popírá, dovozujíc, že jde v podstatě o živnost hostinskou a výčepnickou, pokud se jedná o provoz divadelního buffetu, pročez ono vládní nařízení nemá zde místa a je použití ustanovení vyhlášky zem. úřadu ze 14. listopadu 1932 č. 87.370/32 o policejní uzavírací hodině v živnostech hostinských a výčepnických. Na sporu je tudíž jedině otázka, lze-li živnostenské oprávnění st-lčino k provozu divadelního buffetu kvalifikovati jako živnost hostinskou a výčepnickou nebo jako živnost obchodní. Nss nemohl stanovisko, jež hájí stížnost, uznati správným.

Podle § 51 odst. 1 živn. zákona sluší rozsah živnostenského práva posuzovati podle obsahu živnostenského listu nebo koncese.

Živnostenský zákon, a to jak zákonný č. XVII:1884, tak i zákon č. 259/1924 Sb., přesně rozlišuje na jedné straně mezi živnostmi vázanými na koncesi, pro které se vydává koncesní dekret, a živnostmi svobodnými a řemeslnými na straně druhé, kde živnostník obdrží živnostenský list. Které živnosti je pokládati za živnosti koncesované, uvádí zákon výslovně. Mezi živnostmi koncesovanými je v obou zákonech uvedena živnost hostinská a výčepnická s různými oprávněními, kterou uděluje živnostenský úřad druhé stolice. Je nesporno, že provoz t. zv. divadelního buffetu v zákonech těch výslovně uveden není, avšak — měl-li by zahrnovati v sobě oprávnění, jež jinak náleží živnosti hostinské a výčepnické, — bylo by k jeho provozu zapotřebí koncese.

Žal. úřad, maje řešiti otázku rozsahu živn. oprávnění st-lčina, musil podle předpisu § 51 živn. zákona přihlížeti především k tomu, k čemu ji opravňuje živn. list z roku 1922, znějící prostě bez bližšího vymezení na provoz divadelního buffetu. Ježto však tento živn. list zní na živnost

svobodnou, nemohl st-lku opravňovati k něčemu, k čemuž by bylo zapotřebí koncese, tedy ani k provozování živnosti hostinské a výčepní. Dospěl-li za tohoto stavu věci žal. úřad k závěru, že jde o živnost obchodní, nelze jeho výrok uznati nezákonným a není tu ani vady řízení, když žal. úřad nekonal šetření, zda snad st-lka de facto neprovozuje oprávnění, spadající do oboru živnosti hostinské a výčepní, neboť pro řešení sporné otázky je bez právního významu, v jakém rozsahu st-lka živnost svoji ve skutečnosti provozuje. Vyslovil-li proto žal. úřad, že živnost st-lčina podléhá předpisům vlád. nař. č. 154/1933 Sb., nelze shledati, že výrok ten odporuje zákonu nebo neměl dostatečný podklad ve spisech.

Č. 12.637.

Z a m ě s t n a n c i v e ř e j n í: Jestliže soudce z obvodu vrch. zem. soudu v Praze nebo v Brně, který byl jmenován na Slovensko nebo Podkarpatskou Rus se zárukou, že po určité služební době bude převzat do svého původního statu, je po této době na svoje přání do původního statu převzat, nepřísluší mu právní nárok na náhradu stěhovacích výloh.

(Nález z 14. listopadu 1936 č. 16.077/36.)

V ě c: Dr. Jan T. v Kutné Hoře proti rozhodnutí min. spravedlnosti v Praze z 8. května 1934 o stěhovacích výlohách, nábytečném, cestovních výlohách a dietách.

V ý r o k: Stížnost se zamítá pro bezdůvodnost.

D ů v o d y: Výnosem min. spravedlnosti z 21. listopadu 1921 č. 52.825/21 bylo sděleno presidiím vrch. zem. soudů v Praze a Brně toto: »Presidium soudní tabule v Bratislavě vypsalo právě konkurs na obsazení více soudcovských míst. Konkursní vyhláška jest uveřejněna v Úředním listě republiky Československé z 19. listopadu 1921 č. 263. Min. spravedlnosti žádá, aby soudcové tamního obvodu byli na tuto vyhlášku upozorněni; čekatelům soudcovským budiž sděleno, že se min. spravedlnosti rozhodlo, že bude jmenovati soudcovské kandidáty, kteří po složení soudcovské zkoušky i mimo konkurs budou se ucházeti o stálá místa na Slovensku nebo Podkarpatské Rusi, ihned do VIII. třídy hodnostní se zárukou, že po pětileté službě na Slovensku nebo čtyřleté službě na Podkarpatské Rusi budou na své přání opět převzati do svého původního statu v pořadí a hodnostní třídě, jichž na-
byli jmenováním na Slovensku nebo Podkarpatské Rusi.

Výnosem z 18. ledna 1922 jmenoval ministr spravedlnosti st-le, přiděleného službou na Slovensko, z auskultanta soudcem v IX. hodnostní třídě pro obvod vrch. zem. soudu v Praze. Vláda republiky Československé usnesením z 30. března 1922 jmenovala st-le okr. soudcem VIII. hodnostní třídy u okr. soudu v Košicích a rozhodnutím z 22. července 1932 propůjčila mu služební místo v VI. stupnici funkčního služného s úředním titulem »soudní rada« u kraj. soudu v Rimavské Sobotě.